

Viktor Varga

Z Karibiku do Patagónie

13 000 (kilometrov) zážitkov

Viktor Varga
Z Karibiku do Patagónie
13 000 (kilometrov) zážitkov

Copyright © Viktor Varga, 2017
Ilustrácie © Barbora Rutová, 2017
Grafické spracovanie © Peter Varga, 2017

ISBN 978-80-972981-1-1

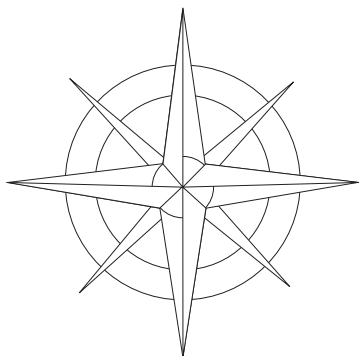

Cestovať, fotiť a vyťukáť do mobilu text knihy bez diakritiky je jedna vec. Napísať plnohodnotnú knihu, ktorá nejak vyzerá a dá sa aj čítať, je vec druhá. Ďakujem Viktórii Mirvajovej, Mariete Helcmanovskej a Lucii Vančovej za pomoc pri úprave a korektúre textu. Petrovi Vargovi za grafiku a dobré nápady. Barbore Rutovej za trpezlivosť, akú so mnou musela pri tvorbe ilustrácií mať.

Viktor Varga

Z Karibiku do Patagónie

13 000 (kilometrov) zážitkov

Obsah

9

Úvod

14

Cesta tam

29

Kolumbia

65

Ekvádor

99

Peru

151

Bolívia

183

Čile

210

Argentína

226

Znova v Čile

247

Finiš
v Argentíne

255

Cesta späť

260

Záver

261

Praktické
informácie

263

Čo som si
zbalil a čo
som mal
nechať doma

Úvod

Možno sa na to nikto pýtať nebude, no aj tak odpoviem na otázku, prečo som vlastne knihu o ceste naprieč Južnou Amerikou napísal. Sčasti preto, lebo do mňa všetci hučali: „Viktor, keď už ideš na taký výlet, tak si piš blog, sprav si stránku, postuj...”

Za 29 rokov vlastnej existencie som - poľutovaniahodne - prečítal len tri knihy. Prvú ešte v rámci povinného čítania na gymnáziu (hoci ich bolo povinných viac). Druhá bola prvá časť Harryho Pottera. Množinu prečítaných kníh uzatvára cestopis Lada Svetom.

Paradoxne som jednu knihu aj napísal. Túto. Tento môj cestopisný pokus vznikol nielen preto, že som si napriek naliehaniu rodiny a kamarátov žiadny blog nezaložil a chcem to knihou vykompenzovať, ale najmä preto, lebo chcem ukázať, že človek nemusí zo Slovenska pred ničím utekať, ani nemusí ísť hľadať svoje druhé ja, na to aby zbalil batoh a vyrazil do tisíce kilometrov vzdialených krajín.

Som úplne normálny človek, ktorý strávi hodiny na YouTube pozeraním blbostí. Človek, ktorý sa stále postaví v obchode do pomalšieho radu, človek, ktorého babka rozhoduje o tom, či je hladný, a ten, kto príde z roboty vyčerpaný a je rád, že vôbec je. Chcel som ale vidieť iný kút sveta a bohatší o poznatky sa vrátiť späť do normálneho života, ktorý mám rád. Moja ambícia je skôr ukázať, že ísť do exotiky na trošku dlhší čas ako je dvojtýždňová dovolenka, nevyžaduje obrovskú dávku odvahy, adrenalínu ani peňazí. Kto zvládol násobilku, zvládne aj cestovať. A kto nie, rýchlo sa to naučí, lebo musí.

Od známych som často počúval otázku, či sa nebojím. Nuž, nebojím. Ale nie preto, že by som nemal pud sebazáchovy, ale preto, že nepozerám a nečítam negativistické správy. Skôr ako by ma mal ovládnuť strach z krajiny, do ktorej sa chystám, tak si naštudujem relevantné fakty, ako napríklad štatistiky kriminality. A tak sa môže pokojne stať, že je štatisticky nebezpečnejšie ísť do USA alebo do Francúzska, než do Iránu či Kolumbie.

Cestujem rád a doteraz som sa buď pracovne alebo študijne túlal kade-tade po svete. Trošku asi cestovateľský maník som, no žiaden extrémista. Myšlienku ísť na dlhší výlet som už mal dávnejšie a po výpovedi v práci sa táto príležitosť naskytla. Človek totiž prechádza v živote troma fázami: Prvou je mladosť, keď máte čas a energiu, ale nemáte peniaze. V produktívnom veku máte energiu aj peniaze, no nemáte čas. V starobe zasa máte čas a peniaze, ale nemáte energiu. Ja som využil krátku príležitosť mať čas, energiu aj nejaké tie peniaze.

Každého asi zaujíma, koľko ma cesta stála, tak to poviem hneď na začiatku. Spiatočná letenka do Južnej Ameriky ma vyšla na 1188 eur. Doprava v Južnej Amerike, ubytovanie, vstupné, jedlo a iné nevyhnutnosti stáli asi 3300 eur. Je to viac ako sa človek bežne dočíta, že cestovatelia minú. No ja som veľakrát zvolil zážitok pred šetrením a zrátajte si, koľko priemerne miniete za bežný mesiac doma. Možno zistíte, že cestovať nie je až tak finančne náročné. Na druhej strane to niekedy bude vyznievať tak, že som za držgroša, naťahujem sa o pár centov a stále riešim ceny. Ono sa to nezdá, ale počas cesty sa peniaze veľmi rýchlo rozkotúľajú na drobnostiach. Keď sa to potom zráta, tak je to dosť. Ďalší dôvod je, že som sa z princípu nechcel nechať okrádať a v neposlednom rade chcem čitateľom priblížiť, čo kde koľko stojí. Rozpis, koľko som na čo minul, je v praktických informáciách na konci.

Po poslednom dni v práci sa teda púšťam do plánovania dva a pol mesačnej výpravy. Robím si srandu, naplánovaných som mal iba prvých pár dní, všetko som riešil operatívne na mieste. Na začiatku som vlastne ani nevedel, kam chcem ísť. Vedel som len, že chcem niekoľko týždňov cestovať. Paradoxom je, že v tej dobe sa mi do Južnej Ameriky ani nechcelo ísť. Nelákala ma. Tak som si povedal, klin sa klinom vybíja a rozhodol som sa pre Južnú Ameriku. Nechcel som sa však len tak ponevierať, preto som si stanovil cieľ prejsť naprieč Južnou Amerikou, čo je viac ako 13 000 kilometrov. Môj plán bol priletieť na sever Kolumbie a odletieť z juhu Argentíny, teda prejsť od Karibiku po Patagóniu. Na cestu som sa vydal sám, keďže nikto iný, koho poznám, toľko času nemal. Mal som jasno aj v tom, ako dlho bude celý výlet trvať. Chcel som byť pri štedrovečernom stole na Slovensku, v rodnej Gelnici, čo znamenalo, že od začiatku októbra budem na cestách dva a pol mesiaca.

Väčšinu tejto knihy som písal do mobilu v autobusoch, v hosteloch, v stane, na autobusových stanicích, v horách, pri jedení, čakaní alebo počas letu. Texty som po sebe niekoľkokrát čítal a editoval. Túto vetu dopĺňam v Peru, pár týždňov po tom, čo vznikli predchádzajúce riadky. Práve prechádzame okolo jazera Titicaca smerom do Bolívie. Pri tejto príležitosti si robím aj selfie. Letenku

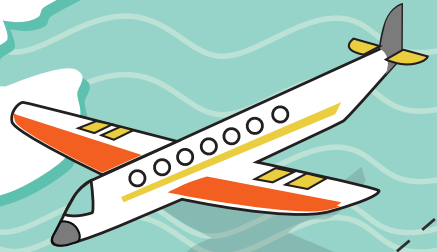
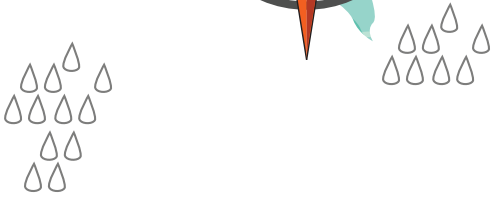
z Ushuaie, teda najjužnejšieho mesta sveta som si kúpil pred týždňom, takže sa tam dostať musím, inak mi Jesús (čítaj chesus) nič neprinesie. Teda možno prinesie, ale ostane to pod stromčekom nerozbalené.

Knihu píšem formou denníka, do ktorého zaznamenávam, čo som v ten deň videl, koho som stretol, čo ma zaujalo, potešilo, sklamalo... Nebudem nič prifarbovať alebo odfarbovať, ale celkom realisticky opišem moju skúsenosť, ktorá môže byť pre tých, ktorí sa do Južnej Ameriky chystajú, užitočná.

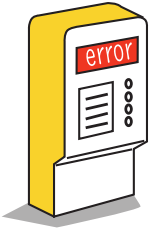
Nepíšem ani odborne, ani príliš poeticky, ale tak, ako mi huba narástla. Koniec vysvetľovania. Na nasledujúcich stranách sa posnažím neodbočovať toľko od témy ako doteraz. Možno sem tam odbočím od plánovanej cesty, ale to je iné. Želám príjemné čítanie.

Väčšina knihy vznikla ťukaním do mobilu v autobuse (Jazero Titicaca, Peru)

AMERIKA

Fort Lauderdale

Miami

Atlantický
oceán

EURÓPA

Kodaň

3670€

Berlín

Praha

Břeclav

Bratislava

Cesta tam

Namiesto priameho letu štyri nabité dni v štyroch krajinách

Deň -4

Housky, paštěka, teplé pivo a studený šnicl

Cenovo dostupné letenky s malým počtom prestupov som nezohnal, takže kým sa dostanem do Južnej Ameriky, pár dní to potrvá, preto nezačíname dňom prvým, ale mínus štvrtým.

Z Bratislavy idem autom do Břeclavi, odtiaľ vlakom do Berlína, potom autobusom do Kodane a z Kodane cez Miami letecky do Kolumbie. Snažím sa na cestu tam minúť čo najmenej a toto je najlacnejšia možnosť.

Tesne pred odchodom ešte stíham oslavu dvoch tridsiatok na chate v Mikulove. Na železničnú stanicu do Břeclavi ma vezú kamoši. Kým si idem kúpiť horalku a minerálku, nechávam môj batoh iba s nimi. Tvária sa podozrivo, tak čakám, či v ňom nenájdem niečo schované. Absolvujeme klasické vlakové lúčenie: Jeden sa na druhého pozeráme cez okno, ktoré sa kvôli klimatizácii nedá otvoriť, takže nikto nikoho nepočuje. A tak si len vymieňame posunkovú reč, ktorú ale nikto z nás neovláda. Na okno mi ešte kreslia srdiečko a to sa už na to teátro pozerajú spolusediace panie. Vlak sa pohýna a ja oficiálne vyrážam. O šesť sekúnd sa ešte dvaja kamoši pokúšajú o beh popri vlaku, ktorý sa v ôsmej sekunde končí.

Kultúrny šok (alebo potvrdenie stereotypu) začína hneď na ďalšej zastávke. Pristupuje šesť česky hovoriacich dám, ktoré rozbaľujú salám, koláčiky, housky a popri konzumácii rozrátavajú účet. Pár minút na to, o pár sedadiel ďalej si ďalšia pani natiera chleba paštékou. Šesť dám sa nechce nechať zahanbiť a vyberá fľašku utopencov. Zážitok je to dokonalý.

V Prahe prestupujem, keďže mám na prestup 20 minút a môj vlak už 15 minút mešká, hneď si skúšam pocit, aké je to podať nadľudský výkon v podobe šprintu s 21 kg na chrbte. Vybieham na perón, dvere už sú zatvorené, ale ešte stíham

stlačiť gombík na ich otváranie. Som vo vlaku!

Cesta pokračuje v reštauračnom vozni s rezňom (teda schnitzlom) a českým pivom. Tesne predtým, ako mi to doniesli, volá kamoš. Po 20 minútach rozhovoru jem studený schnitzel a pijem teplé pivo. V Berlíne si vravím, dve a pol hodiny, ktoré mám na prestup, nepresedím predsa na stanici. Treba sa mi dostať zo železničnej stanice na autobusovú, čo je takých šesť kilometrov. To prejdem peši. Nápad to až taký zlý nie je, aspoň robím záťažovú skúšku, čo ma ďalšie mesiace čaká. Nadšený z toho veľmi nie som, aspoň čo sa váhy týka. Prechádzkou večerným Berlínom míňam gauč za 3 670 eur, budovu opery, sobotných dedinských čávov na, predpokladám, že tatkovom Mercedese a dievčiny v Hummer limuzíne, ktoré sa lúčia so slobodou. Po dvojhodinovej „prechádzke“ prichádzam na autobusovú stanicu. V čakárni plnej všetkých, len nie Nemcov, hlási príchod a odchod každého autobusu pán s až príliš prenikavým hlasom. Po asi 20 minútach čakania hlási príchod môjho autobusu a cesta nočákom do Kodane sa môže začať.

Deň -3

Prostitútky, marihuana a jednou nohou v americkej base

Pozerám si mapu a zisťujem, že som medzi dopravné prostriedky na tejto ceste zaradil ešte aj trajekt. Dozvedám sa to až z mapy, lebo cestu do Kodane som celú prespal. Ako sa dá prespať nalodenie a vylodenie na trajekt, neviem. Do Kodane prichádzame načas a víta ma kodanská jeseň v plnom prúde. Sedem stupňov a dážď. Hneď mám skúšku mokrej verzie môjho oblečenia. Veľmi sa neteším, že túto procedúru budem musieť absolvovať pri každom daždi. Bežím do prvého McDonaldu zohriať sa a ako si sadám s táckou a raňajkovým menu, oslovuje ma dievčina, ktorá po náročnej noci tiež raňajkuje. Na očiach a lícach trblietky, ktoré sú v ostrom kontraste so zvyškom jej hipisáckeho výzoru. Začíname rozhovor o starostiach súčasného Dánska. Na otázku, čo by som mal v Kodani za štyri hodiny vidieť, dostávam odpoveď: „Prostitutes and marihuana“. Smrdieť od trávy mi pred vstupom do USA ako dobrý nápad nepríde, a tak idem ako správny turista na vyhlídkovú plavbu loďou. Smerom k prístavu sa ešte zastavujem v múzeu Dánska. Bohužiaľ ma sem privádza potreba prízemnejšia,

ako potreba vzdelávať sa. Cestou zo záchodu, nech nevyzerám, že som tam došiel len kvôli tomu, čítam rôzne cedulky, ktoré majú vo vstupnej hale. Tu sa dozvedám, že astronauti kvôli nízkej gravitácii vo vesmíre vyrastú aj o sedem centimetrov. Plavba prístavom je tiež obohacujúca. Počas nej som sa dozvedel, že v Kodani stavajú novú spaľovňu, na streche ktorej bude zároveň aj svah na lyžovanie. Socha malej morskej panny má 103 rokov a dva razy jej odsekli hlavu. Dánska firma Maersk má stotisíc zamestnancov a je najväčšou kontajnerovou spoločnosťou na svete. Táto firma zároveň zaplatila tú novú operu.

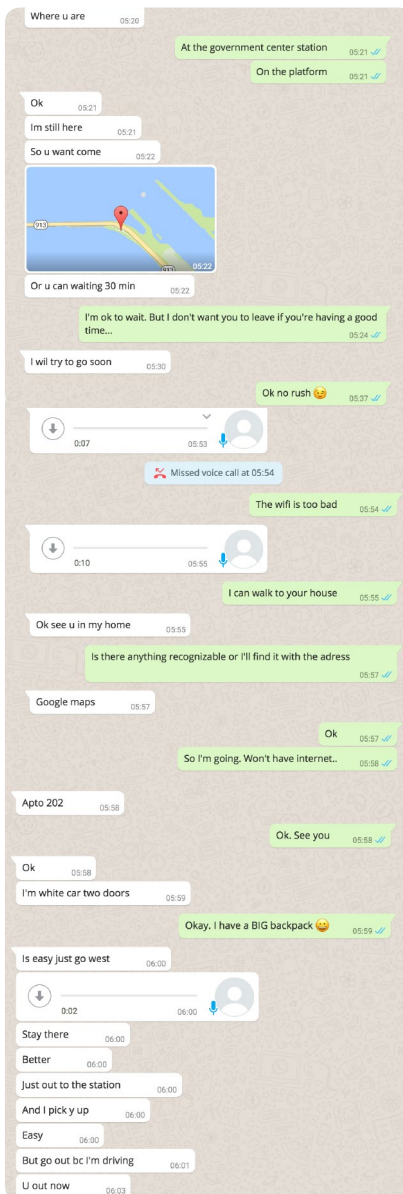
Po plavbe sa presúvam na letisko, kde ešte prebaľujem tekutiny a ostré predmety. Mám možnosť vyskúšať si robotu check-in pracovníčky. Všetko si sám vyľúkavam na self check-in pulte, skenujem si pas, lepím štítko na batoh, skenujem čiarový kód a posielať ho na cestu letiskom a snáď aj na cestu cez Atlantik. Bezpečnostná kontrola prebieha tiež veľmi hladko. Lietadlo už stojí zaparkované, počasie nič moc, ale lety sa rušiť nebudú. Keďže posledné dva mesiace, ktoré som na plánovanie mal, som sa na to vyflákol, narýchlo do mobilu sťahujem, čo to je ten FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - Revolučné ozbrojené sily Kolumbie, teda marxisticko-leninská revolučná guerilová organizácia pôsobiaca v Kolumbii). A ako to s bezpečnosťou v Kolumbii vlastne je. Hodinu čítam o unesených cudzincoch a na pocite bezpečia mi to až tak nepridáva. Medzi rokmi 1970 a 2010 bolo v Kolumbii unesených 27 000 ľudí. V posledných rokoch sa počet únosov pohybuje na hranici okolo 200 až 300 ročne a toto číslo neustále klesá. Kolumbia dnes má od niekdajšej top únosovej destinácie ďaleko, ale na ľahkú váhu to asi brať netreba. Ešte rýchlo sťahujem wikitravel článok o Kolumbii, nech mám deväť a pol hodiny čo čítať. Počas letu ale pozerám tri filmy, čítam článok o Venezuele, jem, spím. Článok o Kolumbii som si zle stiahol, takže mám len jeho úvod, a tak sa toho veľa nezdozvedám.

Boeing 787 Dreamliner má síce veľké okná, ktoré sa zatieňujú elektromagnetickou srandou, je prešpikovaný najnovšou technológiou, no záchodový poklop vo vertikálnej polohe nedrží. Na prvý pohľad ale v požadovanej polohe ostáva. Nevediac čo ma čaká, idem postojacky vykonať malú potrebu. Po piatich až deviatich sekundách však pánty povoľujú a doska padá. Močový ventil rýchlou padajúcej dosky zareagovať nestíha. Výsledok si asi vie každý predstaviť. Keďže nechcem byť hulvát a nechať to tu tak, hrám sa už aj na upratovačku.

Po spomínaných takmer desiatich hodinách letu a troch návštevách padajúceho záchodu, pristávame vo Fort Lauderdale na Floride, takom trošku chaotickom letisku. Z lietadla nastupujeme do autobusov a za 25 minút sme

sa pohli asi 30 metrov od lietadla. Nevieam v čom je zádrhel, jednoducho čakáme. Batožina sa nekrúti na tom normálnom páse ako napr. na susednom lete z Dallasu. Naše kufre ležia vedľa na zemi. Dôvod je tiež neznámy. Batoh mi došiel, takže neinvestujem. Kartuša plynú do turistického variča v ňom ale nie je. Sekuriťáci v Kodani ju vyňuchali a keďže to je nebezpečný tovar, nechali si ju tam. Pred letiskom rovnaká trmavrma, ale nenechávam sa zlákať wifi, cez ktoré si ne jeden spolupasážier objednáva Uber. Hľadám miesto, kde stojí autobus k stanici TriRailu. TriRail je železnica, ktorá vedie pozdĺž pobrežia a okrem iného spája moje letisko vo Fort Lauderdale s letiskom v Miami. Na TriRail sa snažím kúpiť lístok, ale neúspešne. Všetky karty, ktoré mám, nejdú. Dolárovú hotovosť nemám a naokolo žiadna zmenáreň ani bankomat. Majstrujem kartami znova, až privádzam listkový automat do druhého stavu - out of order (mimo prevádzky). Vlak prichádza, ďalší ide o hodinu a tak radšej ďalej s automatmi nematurujem a veziem sa zadarmo. Dúfam, že ma za chýbajúci lístok nepošlú rovno na Guantanamo. Neskôr sa dočítam, že za prvé prichytenie ma len upozornia. Až od druhého sa platí pokuta. Asi nebudem znova riskovať automat mimo prevádzky, keď sa budem

Prečo veci robiť jednoducho, keď sa dajú aj zložito (Miami, Florida)

o tri dni vracat' na letisko, pocestujem rovno načierno.

V Miami som si cez Couchsurfing našiel hostiteľku Andreitu, ktorá ma na jeden deň prichýli. Pre nezainteresovaných, Couchsurfing je platforma, kde ľudia ponúknu svoj voľný gauč alebo posteľ, a nechajú u seba zadarmo prespať výletníka, akým som napríklad ja. Podľa inštrukcií od Andreity idem z letiska v Miami metrom na zastávku Government center. Tam vraj bude free wifi, na ktoré sa mám pripojiť a cez Whatsapp jej napísať, že som už tu. Podľa hesla - nedohodnime sa vopred, veď si zavoláme, dohodneme sa potom. Pripájam sa, píšem jej, ale je ešte na nejakej akcii. Takže buď mám dôjsť za ňou tam, alebo počkať. Cez pol Miami sa mi o polnoci ísť nechce, tak čakám. Plány sa však menia do poslednej chvíle. Najprv, že po mňa príde na stanicu metra. Nechcem ju preháňať, tak jej vravím, že veď tých päť minút k jej domu prejdem pešo. Súhlasí, idem teda. Ako vychádzam zo stanice a chytám posledné lúče staničného wifi, píše mi, že ona je vlastne obďaleč na pumpe a vidí ma. To, akú dôveru vkladá do komunikácie cez Whatsapp, pričom vie, že ja mobilný internet nemám, je úžasné. Ale vyšlo jej to. Po príchode k nej mi vysvetľuje domáce pravidlá a ide sa spať. Po 35 hodinách vo vlaku, autobuse, trajekte, lietadle, metre a aute, som teda dorazil do Miami.

Deň -2

V Amerike je niečo aj zadarmo

Ešte včera večer bol vyhlásený neobmedzený spánok, keďže moja pani domáca rada dlho spí a ja som v podstate vynechal jednu celú noc. Ale zobúdzam sa už pred deviatou, čo mi prichádza veľmi vhod, lebo som týmto okabátil jetlag. Nejak sa mi to ale nezdá, ešte je stále tma. Zisťujem, že to iba v byte. Okná máme zadebnené plechovými barikádami kvôli hurikánu Matthew, ktorý sa pred dvoma dňami prehnal Floridou. Pomedzi škrárky je vidno, že vonku je slnečný deň. Andreita ide do posilky, potom do práce a ja mám rozchod. Živí sa predajom porcelánových sošiek od tatka z Kolumbie. Ja mám v pláne len tak sa poneviať po Miami. Andreita mi poradila super vec, aby som využil tzv. metromover, ktorý je úplne zadarmo. Je to také malé nadzemné metro a v živote by mi nenapadlo, že niečo také bude v kapitalistickej Amerike zadarmo. Tento vláčik síce chodí iba po úzkom centre, ale ako turistovi mi to absolútne stačí. Ako som sa dozvedel neskôr, sú tu aj autobusy, ktoré sú tiež zadarmo, a ktoré

chodia aj trošku ďalej ako po centre, no nejdú tam kam chcem.

Tri letá som v Amerike robil v zábavnom parku tajtrlika na kolotočoch a z týchto čias si spomínam na sieť fastfoodov Wendy's, kde sme sa na roadtripoch tlačili malými burgríkmi za 0,99 dolára. Miesto, kam sa dnes pôjdem naobedovať je tým pádom jasné. Sadám na metromover a v mojej offline mobilnej mapke hľadám najbližší Wendy's. Hoci sa nachádza na opačnej strane mesta, stojí mi to za to. Tu ma, bohužiaľ, čaká sklamanie. Burgriky za 0,99 dolára už nemajú. Atmosféru amerického fastfoodu napriek tomu nasávam dokonale a moje oblečenie tiež. Napchávam sa inými burgríkmi. Obžerstvo zaklincujem ešte obrovskou zmrzkou. Veď ktovie, čo ma ďalších dva a pol mesiaca čaká, musím nabráť tukovú vrstvu. Vykračujem si veselo po promenáde lízajúc zmrzku, zrazu zistím, že v kornútku mám zospodu dieru. Moje kraťasy vyzerajú, akoby som zaspal pod elektrickým vedením, na ktorom majú holuby schôdzu. Naozaj som dúfal, že sa nezafúlam hneď v prvý deň, ale človek mieni, gravitácia mení. Idem pomaly smerom k Andreite a metromover ma neprestáva prekvapovať. Ešte aj wifi je na zastávkach zadarmo. Keďže Andreita doma internet nemá, využívam free wifi tu. Treba mi totiž na zajtra zabookovať výlet do národného parku Everglades. So zľavou 20 eur a aj s odvozom. No nekúp to! Ale ešte tam treba teraz zavolať a potvrdiť, že naozaj prídem, aby ma vyzdvihli. Vyše dve eurá za minútu sa mi slovenskému operátorovi platiť nechce, a tak volám cez aplikáciu Viber, odkiaľ sa dá volať aj na bežné čísla. Ak má človek nabitý kredit. Ja ale kredit nemám, takže ho musím kúpiť. Platobná karta, ktorú už vo Viberi mám uloženú, expirovala, takže tam musím nahodiť aktuálnu. Keď to všetko konečne asi po 15 minútach spojzďnujem a dostávam sa k tomu, aby som mohol niekam volať, nikto mi nedvíha. Tak nič. Zavolám neskôr od Andreity, lebo už mi treba ísť do obchodu kúpiť jedlo na večeru. Ideme na akýsi indický večer a ponúkol som sa, že nakúpim a navarím. Teraz mi dochádza, že som počas celého dňa nestretol žiadne potraviny. Teda ak nerátam jedny predražené bio raw natural. Čas ma tlačí, a tak nakoniec nakupujem práve v nich.

Andreita sa mi vysmieva, že za pár blbostí som zaplatil 18 dolárov. Už u seba má aj návštevu, Sebastiana zo Švajčiarska, ktorý s nami ide večer tiež. Alebo boli dohodnutí oni a ja som ten, čo s nimi ide tiež. Rýchlo ešte volám do agentúry, aby som potvrdil zajtraší výlet. Našťastie mi už zdvihli a všetko je v poriadku. Ocítam sa v celkom zaujímavej situácii: Slovák varí u Kolumbijčanky v USA indické jedlo a Švajčiar mu radí, či ešte pridať kari. Kým ja varím, Andreita mi hádže zmrzlinové kraťasy do práčky. Šupla to na krátky program a po dovarení mojej indickej špeciality idem vyvesiť veci na balkón, nech to schne, kým sme preč.

Ako si veselo vešiam bielizeň na balkóne, Andreita na mňa kričí: „Na balkón sa bielizeň vešať nesmie!“ Beriem to ako celkom vydarený vtíp a pokračujem ďalej. Po niekoľkých sekundách prichádza za mnou s tým, že to myslí vážne. Údajne tu platí zákaz vešať prádlo na balkón. Dôvod prečo, sa nedozvedám, keďže ho nevie ani ona. Jediné, čo mi na to povie je, že majiteľka budovy je bitch (k***a).

Vychystali sme sa a balíme navarené jedlo. Dole nás už čaká Ind Rajesh, ktorý nás cez pol Miami vezme k niekomu do domu, kde sa koná párty. V dome je asi 15 ľudí z celého sveta. Všetci, vrátane nás, sa tvária, že doniesli indické jedlo. Okrem iného napríklad indické sushi, indické kura z KFC, indické pivo značky Bud Light, alebo indické čipsy Lays. Beriem to tak, že bolo treba stanoviť tematiku, ale hlavný dôvod je, stretnúť sa a slopať. Naspäť už Sebastiana neberieme, ale zato berieme ďalšieho couchsurfera z Nemecka. Ten si dva a pol roka v práci nezobral dovolenku, tak ho teraz donútili. Rozhodol sa teda, že štyri týždne stráví v USA. Dnes nebudem v obývačke na gauči sám, mám spoluspiaceho na náprotivnom matraci.

Deň -1

Mission impossible - tlač jednej A4-ky

Ráno idem na dohodnuté miesto, kde ma načas vyzdvihne autobus na výlet do národného parku Everglades, kde sa chystám pozrieť si aligátory a iné divé zvery. Po príchode do bažín nás v autobuse značkujú jednofarebnými nálepkami, aby sme sa nepomiešali s inými skupinami. Beriem to, ako to je. Iné možnosti, ako sa sem dostať, som nemal, tak musím vytrpieť tento organizovaný spôsob turistiky. Potom, čo si každý musel spraviť povinnú fotku od dvorného fotografa, nastupujeme do člnov, resp. vznášadiel. Normálne lodné vrtule by sa vo vode zamotali do rastlín. Brada nášho kapitána naznačuje, že v zime robí Santa Clausa a teraz si len presadol zo svojho Harley Davidsona na vznášadlo. Pre jeho akcent a hučiace vrtule mu rozumiem asi na 30%. To, čo som si zapamätal, teda treba brať so 70% rezervou.

Dozvedel som sa, že Everglades je jediné miesto na zemi, kde spolu žijú krokodily a aligátory. Hlavný rozdiel je v ich stavbe tela. Majú iný tvar čeľuste, inak im rastú zuby, inak sa správajú a patria do iných rodín. Vraj je to ako porovnávať jaguára s levom. Počas plavby po bažinách vidíme šesť aligátorov, jedného leguána a pár supov. Leguána podozrievam z toho, že tam bol dosadený,